

Sygn. akt VIII C 2223/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia Wydział VIII Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Anna Martyniec

Protokolant: Małgorzata Pluskota

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2013 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa **Gminy W.– Z. D. i. U. M. we W.**

przeciwko **I. D.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej I. D. na rzecz strony powodowej Gminy W.– Z. D. i. U. M. we W. kwotę 121,20 zł (sto dwadzieścia jeden złotych i dwadzieścia groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 21 czerwca 2009 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 13,60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 28 maja 2010 r. strona powodowa Gmina W. domagała się zasądzenia od pozwanej I. K. kwoty 121,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 21 czerwca 2009 r. do dnia zapłaty oraz kosztów sądowych według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów notarialnego uwierzytelnienia kopii pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu podała, iż pozwana w dniu 6 czerwca 2009 r. korzystała z tramwaju linii nr (...) we W. bez ważnego biletu. Na skutek przeprowadzonej kontroli, strona powodowa wystawiła pozwanej wezwanie do zapłaty, w którym zobowiązała ją do uiszczenia w terminie 14 dni kwoty 121,20 zł, na którą składają się kwota 120 zł tytułem opłaty dodatkowej i kwota 1,20 zł tytułem opłaty za przejazd. Wysokość przedmiotowych opłat wynika z uchwały Rady Miejskiej W. nr XXI/682/08 z dnia 15 maja 2008 r. w sprawie zmiany uchwały nr VIII/275/99 w sprawie zasad odpłatności za usługi przewozowe świadczone środkami lokalnego transportu zbiorowego. Termin do zapłaty wyznaczony przez stronę powodową upłynął bezskutecznie, w związku z czym ponownie skierowała ona do pozwanej wezwanie do zapłaty. Wezwanie to również okazało się bezskuteczne.

W dniu 31 maja 2010 r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 10).

Odpis nakazu zapłaty został wysłany na adres pozwanej wskazany w pozwie, tj. W., ul. (...). Przesyłka po dwukrotnym awizowaniu została zwrócona jako niepojęta i zarządzeniem z dnia 28 września 2010 r. pozostawiona w aktach ze skutkiem doręczenia na dzień 13 lipca 2010 r.

Wniesionym sprzeciwem pozwana I. D. (poprzednie nazwisko K.) zaskarżyła nakaz zapłaty w całości domagając się oddalenia powództwa. Jednocześnie złożyła wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia przedmiotowego sprzeciwu podając, iż przesyłka zawierająca odpis nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu i załącznikami została wysłana

pod adres, gdzie pozwana od 2004 r. nie mieszkała, a była tylko zameldowana. Z uwagi na fakt, że w mieszkaniu tym mieszkała również jej mama z bratem, musiała się wyprowadzić. Nie utrzymywała z rodziną kontaktu. Rodzina nie odbierała jej korespondencji ani nie informowała jej o żadnych przychodzących do niej listach. Pozwana informację o wszczęciu niniejszego postępowania powzięła w dniu 10 lipca 2013 r. w wyniku odebrania korespondencji wysłanej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Krzyków S. P..

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia i wniosła o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 czerwca 2009 r. pozwana I. D. poruszała się tramwajem, o nr (...), linii nr 23. O godz. 19.37 w pojeździe miała miejsce kontrola biletów przeprowadzona przez pracowników strony powodowej.

Pozwana nie posiadała ważnego biletu na przejazd. Kontrolerom przedstawiła dowód osobisty nr (...) na nazwisko panięskie: K. z adresem zamieszkania: ul. (...), W.. W związku z powyższym kontroler wystawił wezwanie do zapłaty nr (...) zobowiązując pozwaną do zapłaty kwoty 121,20 zł, na którą składały się opłata za przejazd w wysokości 1,20 zł oraz opłata dodatkowa w wysokości 120 zł. Pozwana przyjęła wezwanie do zapłaty poświadczając odbiór własnoręcznym podpisem.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty nr (...) z dnia 6.06.2009 r., k. 6.

Pismem z dnia 10 listopada 2009 r., doręczonym w dniu 7 grudnia 2009 r. J. G. – matce pozwanej, strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 121,20 zł, w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

Dowód:

- pismo z dnia 10.11.2009 r. wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 4-5.

Pozwana w 2003 r. wyprowadziła się z domu przy ul. (...) we W. po kłótni z matką, która nie akceptowała jej narzeczonego. Pozwana mieszkała od tego czasu pod różnymi adresami w wynajmowanych mieszkaniach. Nie utrzymywała kontaktów z matką. Matka nie przekazywała pozwanej poczty ani informacji o przesyłkach przychodzących na adres przy ul. (...) we W.. Pozwana pogodziła się z matką po śmierci babci i w maju 2013 r. wprowadziła się wraz ze swoją córką z powrotem na ul. (...) we W..

Pozwana dowiedziała się o wydaniu przeciwko niej nakazu zapłaty w niniejszej sprawie odbierając w dniu 10 lipca 2013 r. zawiadomienie o wszczęciu egzekucji przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Krzyków S. P. w sprawie KM 2472/13.

Pozwana w dniu 15 lipca 2013 r. złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego wniesienia.

Dowód: - zeznania świadka J. G., protokół elektroniczny z 6.11.2013 r.;

- zeznania świadka A. N., protokół elektroniczny z 6.11.2013 r.;

- przesłuchanie pozwanej I. D., protokół elektroniczny z 6.11.2013 r.;

- akta postępowania egzekucyjnego KM 2472/13 (w załączeniu).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione i jako takie podlegało uwzględnieniu.

W pierwszej kolejności rozpoznaniu podlegał wniosek pozwanej I. D. o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Stosownie do treści przepisu art. 168 § 1 zd. 1 k.p.c., jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu.

Sąd doszedł do przekonania, że pozwana uchybiła terminowi do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty bez swej winy, bowiem doręczenie odpisu nakazu zapłaty zostało dokonane poprzez pozostawienie przesyłki sądowej w aktach ze skutkiem doręczenia, przy czym adres, pod którym przesyłka była awizowana – nie był adresem zamieszkania pozwanej. Pozwana bowiem wyprowadziła się spod niego w 2003 r. i nie utrzymywała kontaktu z mieszkającą tam matką, aż do powrotu w maju 2013 r. Sąd dał w tym zakresie wiarę przesłuchaniu pozwanej i zeznaniom świadków J. G. i A. N..

Uwzględniając powyższe Sąd uznał, że przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty należało uznać za uzasadnione.

Odnosząc się z kolei do istoty niniejszej sprawy wskazać należy, iż w niniejszej sprawie bezspornym było, iż pozwana I. D. podróżowała w dniu 6 czerwca 2009 r. tramwajem linii numer (...). Pozwana nie kwestionowała także faktu, iż w tramwaju przeprowadzona została kontrola biletu, a ona nie posiadała ważnego biletu na przejazd. Pozwana podniosła jedynie zarzut przedawnienia roszczenia.

Zarzut ten nie zasługiwał na uwzględnienie. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Stosownie zaś do treści art. 77 ust. 1 prawa przewozowego, stanowiącego przepis szczególny w stosunku do art. 120 k.c., roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku. Mając zatem na uwadze, iż zdarzenie miało miejsce w dniu 6 czerwca 2009 r., a strona powodowa w dniu 28 maja 2010 r. wniosła przedmiotowe powództwo, nie nastąpiło jego przedawnienie.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze powyższe, Sąd uznał żądanie strony powodowej za usprawiedliwione w części dotyczącej opłaty dodatkowej w wysokości 120 zł i kwoty 1,20 zł tytułem należności za przejazd.

Zapłatę odsetek ustawowych od ww. kwoty uzasadniała treść art. 481 § 1 k.c., z którego wynika, iż w przypadku opóźnienia się przez dłużnika ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Roszczenie strony powodowej było wymagalne już w dniu 7 czerwca 2009 r., zatem zasadne było żądanie odsetek od dnia 21 czerwca 2009 r.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec, jak w punkcie I i II wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu oparto o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w przepisie art. 98 k.p.c., z którego wynika, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Strona powodowa wygrała niniejszą sprawę w przeważającej części, dlatego też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 13,60 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, na które złożyła się opłata od pozwu pobrana w niniejszej sprawie.

W tym stanie rzeczy, o kosztach postępowania orzeczono, jak w punkcie III wyroku.